

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2014 roku (**numer D- (...)**) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że **I. J. (1)** jako pracownik u płatnika składek A. P., (...) z siedzibą w Z. podlega od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym tj., emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu, chorobowemu. Wskazał, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne **I. J. (1)** za okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku jest (...) A. P. oraz określił podstawę wymiaru składek z tego tytułu na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe oraz zdrowotne za okres od lipca 2012 roku do września 2012 roku.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że **I. J. (1)** została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik przez płatnika składek (...) A. P. od dnia 7 lutego 2007 roku. Z ww. ubezpieczeń płatnik składek dokonał wyrejestrowania **I. J. (1)** od dnia 1 lipca 2012 roku. Natomiast w okresie od 1 lipca 2012 roku zgłoszenia **I. J. (1)** do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownika dokonał płatnik składek (...) Sp. z o.o.

Płatnik składek A. P. zaskarżył ww. decyzję w całości i wniósł o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że ubezpieczona **I. J. (1)** jako pracownik (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu oraz że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w okresie od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku była (...) sp. z o.o. z siedzibą we W..

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podnosząc tożsamą argumentację, co w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie.

(postanowienie z dnia 13 stycznia 2015 roku k. 90)

Pełnomocnik organu rentowego w dniu 26 lipca 2017 roku złożył wniosek o podjęcie zawieszono postępowania.

(wniosek k. 168)

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2018 roku Sąd podjął zawieszono postępowanie.

(postanowienie z dnia 19 lipca 2018 roku 00:02:32-00:05:16 płyta CD k. 241)

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2019 roku Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustanowił dla (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kuratora w trybie art. 69 k.p.c. w osobie radcy prawnego A. D. (1).

(postanowienie z dnia 9 kwietnia 2019 roku k. 252)

Pismem procesowym złożonym w dniu 19 kwietnia 2018 roku kurator (...) Sp. z o.o. we W. oświadczył, iż:

- wstępuję do sprawy w charakterze zainteresowanego;
- wnosi o oddalenie odwołania;
- wnosi o przyznanie kuratorowi wynagrodzenia wg norm przepisanych.

(pismo procesowe z dnia 19 kwietnia 2018 roku k. 274-275)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. P. z siedzibą w Z. przy ul. (...). R. 9, zaś miejscem prowadzenia działalności był Z. ul. (...).

Działalność została zarejestrowana w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 23 maja 1994 roku. Przedmiotem działalności była produkcja opakowań z tworzyw sztucznych.

(wypis z CEiIDzG – 75 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy e -protokół z dnia 24 lipca 2018 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zarejestrowana była jako agencja zatrudnienia, która oferowała outsourcing personalny polegający na wydzieleniu ze struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa niektórych realizowanych przez nie samodzielnie funkcji (np. nabór pracowników) i przekazanie ich do wykonania innym podmiotom.

(odpis z KRS k. 97-111)

Na dzień 30 września 2012 roku spółka (...) miała niepokryte należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 22.328.405,60 zł.

(stan należności płatnika k.223-225)

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej we Wrocławiu w sprawie VIII GU 251/12 oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...).

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej VI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego oddalił wniosek o rozwiązanie i likwidację (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. oraz uchylił kuratelę ustanowioną dla ww spółki.

(bezsporne)

Firma (...) A. P. otrzymała ofertę świadczenia usług leasingu pracowniczego (outsourcingu) od (...) Sp. z o.o. Oferta została przyjęta przez A. P..

(okoliczność bezsporna, zeznania wnioskodawcy e -protokół z dnia 24 lipca 2018 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319/

W dniu 29 czerwca 2012 roku firma (...), której właścicielem był A. P. zawarła z (...) sp. z o.o. „Umowę – porozumienie” na podstawie której, zgodnie z art.23¹ Kodeksu Pracy dotychczasowy pracodawca A. P. przekazał, a nowy pracodawca R. z dniem 1 lipca 2012 roku przejął pracowników wymienionych w załączniku do umowy.

(umowa – porozumienie z dnia 29 czerwca 2012 roku k. 6)

W dniu 29 czerwca 2012 roku firma (...), której właścicielem był A. P. (usługobiorca) zawarła z (...) sp. z o.o. (usługodawca) umowę o świadczenie usług, na podstawie której spółka (...) zobowiązała się świadczyć na rzecz firmy (...) A. P. usługi zgodnej z (...) A. P., zaś do realizacji tych usług (...) zobowiązała się oddelegować tzw. wykonawców, czyli m.in. osoby zatrudnione u usługodawcy lub agencjach, w których usługodawca jest udziałowcem, na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło (§ 1 ust. 1 i 2 umowy).

W § 1 ust.3 umowy strony ustaliły, iż przez „usługodawcę” należy rozumieć każdego jego wykonawcę, który przy wykonywaniu usług objętych niniejszą umową zobowiązany będzie przestrzegać obowiązujących u usługobiorcy

przepisów porządkowych i aktów wewnętrznych dotyczących m.in. ochrony mienia, przepisów BHP i ppoż., a także zasad ochrony informacji stanowiących tajemnicę jego przedsiębiorstwa oraz dotyczących ochrony danych osobowych i bezpieczeństwa obowiązujących systemów. Usługobiorca zobowiązany był do zapoznania pracowników usługodawcy z przepisami prawa wewnątrzzakładowego.

W celu realizacji przez wykonawców usług objętych umową i w ramach ustalonego wynagrodzenia zgodnie z ustaleniami stron, usługobiorca udostępni bezpłatnie usługodawcy niezbędny sprzęt zgodnie ze standardami obowiązującymi u niego dla danego stanowiska pracy oraz umożliwi stały dostęp do pomieszczeń socjalnych (WC, kuchnie, pokoje śniadaniowe, stołówka, bufet, szatnie), zlokalizowanych w miejscu wykonywania usługi (§ 1 ust.4 umowy).

Usługodawca oświadczył, iż dysponuje zasobami osobowymi posiadającymi niezbędną wiedzę i umiejętności konieczne do wykonania przedmiotu umowy, jak również zobowiązuje się do wykonywania czynności zawartych w umowie z należytą starannością (§ 3 ust.1).

Usługodawca gwarantował, że oddelegowany wykonawca będzie dostępny zgodnie z zamówieniem, przy czym strony w uzasadnionych przypadkach dopuszczały możliwość zmiany zakresu zamówienia. W przypadku zmiany zakresu zamówienia, zmianie mogło ulec wynagrodzenie określone w zamówieniu pierwotnym (§ 3 ust.2).

Za działania i zaniechania osób, którymi usługodawca posługuje się w wykonaniu umowy, w tym za zachowanie poufności zgodnie z § 8 umowy, usługodawca odpowiadał jak za działania i zaniechania własne. Posługiwanie się osobami trzecimi nie uchybiało odpowiedzialności usługodawcy wobec usługobiorcy za wykonanie całej umowy (§ 3 ust.3).

Oddelegowani do usługobiorcy wykonawcy, zobowiązani byli do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania. Szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji umowy określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Osoba wskazana przez usługobiorcę w § 3 ust.7 została zobowiązana w dniu rozpoczęcia wykonywania usług dostarczyć wykonawcy do podpisania szczegółowy zakres obowiązków oraz ramowy czas wykonywania usług, a ww. dokument przekazać do usługodawcy tego samego lub następnego dnia usługodawcy (§ 3 ust.4).

Wykonawcy oddelegowani przez usługodawcę zobowiązani byli stosować się do merytorycznych wskazówek osób wyznaczonych przez usługobiorcę, które określały w szczególności zakres obowiązków wykonawców, jednakże nie podlegały tym osobom służbowo (§ 3 ust. 5).

Podstawą wystawienia faktury będzie rozliczenie realizacji usług sporządzone wg zasad określonych w ust. 3, a ponadto usługodawca przyznaje rabat w wysokości 40 % kosztów (na które składają się ZUS oraz podatek od wynagrodzeń) w okresie pierwszych 3 lat. (§ 5 ust.1).

W dalszych postanowieniach umowy zaznaczono, że umowa została zawarta na czas określony 3 lat (§ 6 ust 1), zaznaczając jednocześnie, że cesja wierzytelności wynikających z umowy może nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą usługobiorcy wyrażoną w formie pisemnej pod rygorem nieważności, z tym, że to ograniczenie cesji nie dotyczy cesji na rzecz K.U.K. (...) + H. + GmbH, jako 100 % udziałowca K.U.K. – (...) Sp. z o.o. we W. (§ 9).

(umowa o świadczenie usług z dnia 29 czerwca 2012 roku k. 7-13)

Zainteresowana A. C. była osobą uprawnioną ze strony Usługobiorcy do kontaktu z Usługodawcą.

(umowa o świadczenie usług z dnia 29 czerwca 2012 roku k. 8 – 13)

Spółka (...) udzieliła w dniu 19 lipca 2012 roku D. J. oraz A. W. pełnomocnictwa do wykonywania czynności z zakresu prawa pracy, w szczególności do ustalania uprawnień i świadczeń pracowniczych ze stosunku pracy, prowadzenia

dokumentacji w sprawach ze stosunku pracy, prowadzenia akt osobowych zgodnie z obowiązującymi przepisami k.p., wystawiania zaświadczeń pracowniczych, zawierania i rozwiązywania umów o pracę oraz umów cywilnoprawnych.

(pełnomocnictwo z dnia 19 lipca 2012 roku k. 14-15)

Ubezpieczona **I. J. (1)** była zatrudniona w (...) A. P. z siedzibą w Z. przy ul. (...), od dnia 7 lutego 2007 roku na okres próbny 3 miesięcy zaś od dnia 1 maja 2007 roku na okres 5 lat na stanowisku operatora maszyn w wymiarze pełnego etatu, z kolei do dnia 1 maja 2012 roku na podstawie umowy na czas nieokreślony.

W dniu 31 maja 2012 roku ubezpieczona otrzymała informację o przejściu od dnia 1 lipca 2012 roku pracowników na nowego pracodawcę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w trybie art.23¹ k.p.

(umowy o pracę, informacje o przejściu pracowników – akta osobowe I. J. (1), zeznania I. J. (2) min. 00:15:35-00:28:03 protokół z 19.06.2019 r.)

Spółka (...) zgłosiła ubezpieczoną do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego za okres od lipca do września 2012 roku.

Zakres obowiązków żadnego z pracowników płatnika w czasie obowiązywania umowy ze spółką (...) nie uległ zmianie, podobnie jak miejsce pracy tj. nadal był to Z. ul. (...). Nadzór nad pracownikami nadal sprawował D. J.. Zaś wszelkie dokumenty tj. wnioski urlopowe, zwolnienia lekarskie przekazywali osobie dotychczas zajmującej się sprawami kadrowo - biurowymi tj. A. W..

(zeznania płatnika e -protokół z dnia 24 lipca 2019 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319, zeznania I. J. (2) min. 00:15:35-00:28:03 protokół z 19 czerwca 2019 roku)

Wszystkie maszyny niezbędne do produkcji nadal należały do płatnika, nadal dokonywał on zakupów półproduktów do produkcji, nie było również żadnych zmian co do kontrahentów i sprzedaży.

(zeznania płatnika e -protokół z dnia 24 lipca 2019 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319)

W czasie obowiązywania umowy ze spółką (...) płatnik ponosił koszty wynajmu pomieszczeń oraz koszty eksploatacji maszyn (w tym napraw).

(zeznania płatnika e -protokół z dnia 24 lipca 2019 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319)

Koszty badań lekarskich wstępnych, okresowych, kontrolnych oraz szkoleń BHP finansował R..

(zeznania płatnika e -protokół z dnia 24 lipca 2019 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319)

W czasie wykonywania obowiązków pracowniczych po zawarciu umów z R. należne wynagrodzenie pracownikom było wypłacane przez spółkę (...) po uprzednim przelaniu środków pieniężnych przez płatnika, zgodnie z zawartymi umowami.

Wynagrodzenie to było wypłacane pracownikom, także w okresie gdy przebywali na urloпах i nie wykonywali pracy na rzecz płatnika.

(zeznania płatnika e -protokół z dnia 24 lipca 2019 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319)

Pracownicy płatnika otrzymali do podpisania dokumenty związane z przejściem zakładu pracy na spółkę (...).

(zeznania płatnika e -protokół z dnia 24 lipca 2019 roku 00:16:30-00:45:43 - płyta CD k. 319)

I. J. (1) wypowiedziała umowę o pracę z dniem 31 sierpnia 2012 roku. Oświadczenie złożyła płatnikowi A. P. w biurze.

(oświadczenie – akta osobowe, część C zeznania I. J. (2) min. 00:15:35-00:28:03 protokół z 19.06.2019 r.)

Po rozwiązaniu umowy ubezpieczona otrzymała świadectwo prac wystawione przez spółkę (...).

(świadectwo pracy – akta osobowe, część C)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów z dokumentów, zeznań płatnika i I. J. (1). W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje wprost, na czym polegał oraz czemu służył proces przejmowania pracowników przez spółkę (...) i kto był faktycznie beneficjentem ich pracy.

Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków H. M., B. W., M. W., M. B. oraz K. R.. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na zakończenie postępowania, a przesłuchanie świadków na te same okoliczności, na które zeznawał płatnik prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia czasu trwania postępowania. A. P. wyjaśnił, w jaki sposób outsourcing był realizowany z zainteresowanymi spółkami. W związku z tym nie było potrzeby dodatkowego potwierdzenia tych danych w sytuacji, gdy zostały one uzyskane w trakcie toczącego się procesu. Nie było również potrzeby dopuszczenia dowodu z zeznań świadka M. Ł. (Okręgowego Inspektora Pracy PIP we W.). Okoliczności na, które miałyby zeznawać wskazany świadek są jedynie ogólnikowymi danymi, które Sąd już uzyskał w wyniku zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie wystarczającym do rozpoznania niniejszej sprawy. Nie miał natomiast znaczenia - wbrew wnioskowi pełnomocnika wnioskodawcy - fakt, że wszystkie instytucje w Polsce nie miały zastrzeżeń do przedmiotowych umów outsourcingu, umów o przejęciu pracowników oraz umów o świadczenie usług, natomiast zaczęto kwestionować te umowy dopiero po przeprowadzeniu narady w Ministerstwie Finansów w W. z udziałem wszystkich organów państwa i Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu. W niniejszej sprawie nie było istotnym to, czy umowy pod względem prawnym zostały prawidłowo sformułowane ale, który z podmiotów względem pracowników był zobligowany do odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny konfliktu „działania w granicach prawa” w kontekście instytucji przejścia zakładu pracy na inną osobę w trybie art. 23¹kp.

W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy, który wskazał, że po przejęciu pracowników przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., nie zmieniły się warunki ich zatrudnienia, tzn. nadal pracowali w tym samym miejscu i wg tych samych zasad, na tych samych stanowiskach. Nadal byli nadzorowani przez tego samego pracownika tj. D. J., zaś wszelkie dokumenty tj. wnioski urlopowe, zwolnienia lekarskie przekazywali osobie dotychczas zajmującej się sprawami kadrowo - biurowymi A. W..

Jedyną zmianą, jaka zaszła w stosunku do pracowników po dniu przejęcia był fakt wypłacania pracownikom wynagrodzenia przez nowy podmiot. Wszystkie inne warunki ich pracy i płacy pozostały takie same.

Wszelkie bieżące czynności związane z procesem pracy podejmował nadal wobec ubezpieczonych wnioskodawca A. P. i on też wyłącznie korzystał z efektów ich pracy. Jedynie wynagrodzenie za pracę było fizycznie wypłacane przez (...) Sp. z o.o., jednakże z pieniędzy faktycznie przekazanych na ten cel przez odwołującego się wnioskodawcę. Jak wynika bowiem z zawartych umów o świadczenie usług, spółka (...) występowała w roli usługodawcy, który zobowiązał się do realizacji usług na rzecz (...) A. P.. Co istotne, treść postanowień § 5 wymienionej umowy zatytułowanego (...), wskazuje, że (...) sp. z o.o., nie miały osiągać żadnego zysku z tytułu zawartych umów. W efekcie zawartych umów doszło do sytuacji, w której R. na podstawie przekazanych przez firmę (...) A. P. kwot płaciły pracownikom wynagrodzenie netto, nie odprowadzając za pracowników należności publicznoprawnych, do których zgodnie z zawartą umową o świadczenie usług, musiałaby jeszcze „dokładać”.

Kwestia płacenia przez R. składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie ma w niniejszej sprawie decydującego znaczenia. Koronne znaczenia ma bowiem kwestia tego, kto powinien być w spornym okresie płatnikiem składek ubezpieczonych. Rozstrzygnięcie tej kwestii możliwe jest jedynie poprzez ustalenie, czy

doszło do skutecznego przejścia ubezpieczonych w trybie art. 23¹ k.p. przez R.. Samo przyjęcie zgłoszenia przez organ rentowych ww. spółek jako płatników składek, nie przesądza o tym, że faktycznie takimi płatnikami składek te spółki były. Zgłoszenie funkcji płatnika przez (...) sp. z o.o. nastąpiło poprzez rejestrację w komputerowym systemie informatycznym ZUS i jeśli jest to zgłoszenie z punktu formalno - technicznego prawidłowe, tj. wskazano wszystkie identyfikatory, wypełniono pola wymagalne przez system, a tak musiało być w przypadku obu zainteresowanych spółek, system przyjmie takie zgłoszenie i nawet jeśli zgłaszający faktycznie płatnikiem nie jest – to w systemie będzie funkcjonował jako płatnik i w konsekwencji będą przyjmowane dokumenty rozliczeniowe i rozliczane wpłaty z tytułu składek. Takie zgłoszenie może mieć zatem charakter czysto wirtualny do czasu jego weryfikacji w ramach kontroli ZUS, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Organ rentowy ma prawo zakładać działanie podmiotów w granicach prawa i zgodnie z jego treścią, co oznacza że nie dokonuje kontroli każdej czynności, z której wynikać może zmiana płatnika, a więc nie weryfikuje każdego zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego [wyrejestrowania], nie bada istnienia przyczyny takiej czynności, terminowości uiszczania składek. W konsekwencji nie można ZUS obciążać ryzykiem w sytuacji, gdy strona dokonuje nieważnej czynności prawnej, zwłaszcza uzewnętrznia dokonanie przejścia zakładu pracy, które de facto nie następuje, gdyż nie został przejęty majątek trwały spółki. Odwołujący się zarzuca, że przez wiele miesięcy ZUS przyjmował składkę na ubezpieczenie społeczne od zainteresowanych spółek. Jednak sam fakt przyjmowania deklaracji ubezpieczeniowych nie stanowi o dorozumianym zaakceptowaniu zmiany podmiotu zobowiązanego do zapłaty składek. W przypadku ubezpieczeń społecznych mamy do czynienia z normami ius cogens, a zatem wola stron nie może wpłynąć na ich wykładnię.

Należy wskazać, że wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (na wniosek płatnika składek) zaświadczenia o niezaleganiu należności składkowych, nie może stanowić podstawy do uwolnienia się od obowiązku zapłacenia zaległej składki, jeżeli w wyniku kontroli okaże się, że zaległość składkowa istniała także w okresie wskazanym w zaświadczeniu (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 maja 2006 roku, III AUa 418/06). W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd ten wskazał, że zaświadczenie stwierdzające fakt niezalegania w opłacaniu składek jest dokumentem, o którym mowa w przepisach działu VII Kodeksu postępowania administracyjnego, zatytułowanego „Wydawanie zaświadczeń” (art. 217 - 220 k.p.a.). Nie jest aktem administracyjnym czyli aktem stosowania prawa, aktem woli, lecz czynnością faktyczną, aktem wiedzy, który może wywołać skutki prawne, ale nie to jest głównym jego celem. Przy pomocy zaświadczenia organ administracji publicznej stwierdza, co mu wiadome, nie rozstrzyga jednak żadnej sprawy. Postępowanie w przedmiocie wydania zaświadczenia ma charakter uproszczony, wobec czego może ograniczyć się do zbadania, czy kwoty składek wykazane w deklaracjach rozliczeniowych i imiennych raportach miesięcznych istotnie zostały odprowadzone. Wydanie zaświadczenia nie zamyka drogi i nie wyłącza uprawnienia do ewentualnej weryfikacji prawidłowości przyjętych przez płatnika podstaw wymiaru składek, np. w ramach postępowania kontrolnego, tym bardziej że organowi rentowemu przyznano uprawnienie do korygowania z urzędu błędów stwierdzonych w dokumentach związanych z ubezpieczeniami (art. 48 ustawy systemowej).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne musiało ulec oddaleniu.

Zakres postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść zaskarżonych decyzji. W tych z kolei stwierdzono, że płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ubezpieczonych w okresach w nich wskazanych jest (...) A. P..

Zgodnie z treścią art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2019 roku, poz.300, tekst jednolity) płatnikiem składek dla pracowników jest pracodawca. Ten sam podmiot realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.1793)) oraz Fundusz Pracy (art. 104 ust.1 pkt 1 a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.645) i w końcu składek na Fundusz Gwarantowanych

Świadczeń Pracowniczych (art.9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy – tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.1256).

Zatem istotę sporu – jak już wyżej wskazano - stanowiła ocena konfliktu „działania w granicach prawa” w kontekście instytucji przejścia zakładu pracy na inną osobę (art. 23¹kp).

W związku z tym w pierwszym rzędzie należy dokonać oceny prawnej skuteczności zawartych ze spółką (...) umowy – porozumienia na podstawie której zgodnie z art. 23¹ k.p. dotychczasowy pracodawca (...) A. P. przekazał nowemu pracodawcy - (...) sp. z o.o. z dniem 1 lipca 2012 roku część pracowników, w tym ubezpieczoną i umowy o świadczenie usług.

Organ rentowy podniósł zarzut pozorności przedmiotowych umów. Dlatego pod rozważę należy wziąć kwestie, czy między (...) A. P. a (...) Sp. z o.o. doszło do złożenia oświadczeń woli dla pozorów.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Istota regulacji zamieszczonej w art. 83 § 1 k.c. sprowadza się do świadomości i zamiaru działania w celu ukrycia prawdziwego celu czynności prawnej. W ocenie Sądu brak jest jednak podstaw do twierdzenia, że w niniejszej sprawie w momencie zawierania umów stronom towarzyszyły tego rodzaju elementy świadomości woli. Uwzględniając znane okoliczności sprawy, a także obierając za punkt odniesienia moment zawarcia umowy o świadczenie usług, nie jest możliwe założenie, że tego typu przeżycia psychiczne towarzyszyły stronom tych umów. Organ rentowy swój zarzut opiera przede wszystkim na twierdzeniu, że odwołujący się (...) A. P. nie miał podstawy uważać, iż zainteresowana spółka (...) była podmiotem dającym rękojmię spełnienia zobowiązań publicznonprawnych. Wprawdzie postanowienie § 5 ust. 1 umowy o świadczenie usług dotyczący 40% rabatu na zobowiązania publicznonprawne, zawierało przekaz zmuszający do refleksji każdego przedsiębiorcę kierującego się zasadami uczciwości obrotu prawnego, nie znaczy to jednak, że płatnikowi można przypisać złą wolę, czy też pozorne połączenie się zobowiązaniem z przedstawicielami spółki (...). W tym zakresie można wskazać, że zainteresowana spółka legitymowała się certyfikatami agencji pracy tymczasowej, zgłosiła „przejętych” pracowników do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, wypłacała „przejętym” pracownikom wynagrodzenie. Niejako zatem umowy te zostały „uruchomione”. W tym stanie rzeczy nie można przyjąć, że (...) A. P. na datę zawierania omawianej umowy obejmował swoim zamiarem doprowadzenie do realnego nieuiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne.

W ocenie Sądu wskazane umowy są natomiast nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c., zgodnie z którym czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

Sąd w pełni podziela wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska, że czynność prawna nie może jednocześnie zmierzać do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c.) oraz być dokonana dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.). W tej kwestii można odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 roku (II PK 163/05). W kolejnym wyroku z dnia 5 lipca 2012 roku (I UK 101/12) Sąd Najwyższy także podkreślił różnice pomiędzy kwestią pozorowości i obejścia prawa. Dodatkowo, jeżeli umowa jest przez strony uruchomiona poprzez faktyczne zdarzenia, to nie występuje w sprawie pozorowość. Jednak taka sytuacja nie wyklucza możliwości badania, czy zawarcie umowy nie zmierzało do obejścia prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2001 roku, II UKN 258/00).

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskazał na szereg czynności pozornych odwołującej się spółki oraz zainteresowanych spółek, które miały na celu obejście przepisów prawa (art. 58 § 1 k.c.) mylnie uznając, że chodzi tu o oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.), nie zaś o czynności pozorne mające na celu obejście przepisów prawa (art.58 § 1 k.c.), przy czym taka czynność jest nieważna.

Czynności pozorne mogą składać się na obejście prawa, gdy umowa z formalnego punktu widzenia (pozornie) może nie sprzeciwiać się ustawie, choć zostaje zawarta w celu obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 roku, I UK 101/12).

Ostatecznie ocenę stanowiska Sądu determinują indywidualne okoliczności niniejszej sprawy. Nie można bowiem oceniać zagadnienia tylko przez pryzmat art. 353¹ k.c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zasada wolności umów nie może być bowiem wykorzystywana instrumentalnie, w szczególności do stworzenia zewnętrznych znamion realizowania umowy.

Z materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd wynika, że umowy w sposób formalny zostały wykonane. Dokonano przecież wyrejestrowania ubezpieczonej z ubezpieczenia społecznego przez (...) A. P., a następnie nowy podmiot zgłosił pracowników do ubezpieczenia społecznego. Również wypłata wynagrodzenia za pracę była realizowana przez nowego pracodawcę, choć dopiero w momencie uzyskania płatności za usługę od odwołującego się przedsiębiorcy.

Jednakże wola stron w styku z instytucją przejścia zakładu pracy (art. 23¹ k.p.) i podlegania ubezpieczeniu społecznemu nie może korygować (modyfikować) bezwzględnie w tym zakresie obowiązujących przepisów prawa. Zatem dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23¹ k.p. należy uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58 § 1 k.c., a tym samym nieważne. Przypisany skutek nieważności oznacza, że nie doszło do zmiany pracodawcy, a tym samym płatnika składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Decydującego znaczenia w sprawie nabiera wykładnia art. 23¹ k.p. Dla przyjęcia przejścia, o którym mowa w art. 23¹ k.p., nie bez znaczenia może pozostawać kwestia tego, czy została przeniesiona na nowego pracodawcę własność składników majątkowych.

Z przejściem mamy bowiem do czynienia również w przypadku przejęcia zadań. Ocena, czy na tle indywidualnie ustalonych okoliczności faktycznych przejęcie tylko zadań może być uznane za skuteczny transfer, wymaga szerszego odniesienia, zwłaszcza że regulacja dotycząca transferu czerpie swoje źródła z prawodawstwa UE. (vide dyrektywa konsolidująca Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b tej dyrektywy z transferem mamy do czynienia wtedy, kiedy przejmowana jest jednostka gospodarcza, która zachowuje swoją tożsamość, oznaczającą zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy jest to działalność podstawowa czy pomocnicza.

Obecnie nie ulega wątpliwości konieczność wykładni prawa krajowego w sposób możliwie zgodny z treścią i celem dyrektywy. Wynikające z dyrektywy zobowiązanie państw członkowskich do osiągnięcia określonego w niej rezultatu, to powinność wszystkich organów państw członkowskich, w tym także, w ramach ich właściwości, sądów (vide wyrok TS z dnia 10 kwietnia 1984 roku w sprawie V. C. i K. 14/83). Tak sformułowane stanowisko jest aprobowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2008 roku w sprawie I PZP 11/07). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego można zauważyć liczne odniesienia do prawa UE na tle problematyki transferu (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2012 roku, I PK 150/11; z dnia 25 stycznia 2013 roku, I PK 172/12; z dnia 14 maja 2012 roku, II PK 228/11). Dana problematyka jest także szeroko przedstawiana w doktrynie prawa pracy (vide I. M.: Najnowsze orzecznictwo (...) w sprawach dotyczących ochrony praw pracowniczych w razie przejścia przedsiębiorstwa na innego pracodawcę, (...) Przegląd Sądowy 2008 nr 5, s. 42; Z.H. : Przejście zakładu pracy na innego pracodawcę a prawo pracy UE, Monitor Prawa Pracy 2004r. nr 5

s.121-125 oraz Pojęcie jednostki gospodarczej w dyrektywie 2001/23/WE w sprawie przejścia zakładu pracy w świetle kontrowersji dotyczących stosowania testu S., (...) Przegląd Sądowy 2014r. nr 1 str.24-17).

W konsekwencji przy wykładni art. 23¹ k.p. nie można pominąć dorobku wspólnotowego, w tym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Za dominującą obecnie należy traktować linię, która uzależnia uznanie transferu za skuteczny od charakteru działalności prowadzonej przez pracodawcę. Na poparcie tej tezy trzeba odwołać się do pkt 18 orzeczenia Trybunału z dnia 11 marca 1997 roku w sprawie C-13/95, AyseSüzen v. (...) K., a także wyroku z 10 grudnia 1998 roku w sprawach połączonych C-173/96 i C-247/96, F. S. H. i inni v. A. de ServiciosAser i SociedadCooperativaMinerva i H. Z. v. (...) i H. BohnSicherheitsdienst).

Nie sposób też pominąć uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2013 roku (III PZP 1/13), zgodnie z którą zniesienie jednostki organizacyjnej wykonującej zadania z zakresu administracji publicznej i przekazanie tych zadań innej jednostce, posiadającej własne zasoby kadrowe wystarczające do ich wykonania, nie stanowi przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p.

Przechodząc do szczegółowego wyjaśnienia przedstawianego zagadnienia należy ocenić w pierwszej kolejności rodzaj przejmowanej jednostki gospodarczej. Chodzi o to, czy jest to jednostka, której decydującym elementem są pracownicy i ich kwalifikacje, czy jest to jednostka o której de facto decydują składniki materialne. Jeśli jednostka opiera się na pracownikach, to przejście może nastąpić bez przenoszenia majątku (sprzątanie, dozór).

Inaczej natomiast jest w sytuacji, gdy funkcjonowanie podmiotu opiera się na składnikach materialnych. Wówczas przejście wyłącznie zadań nie jest wystarczające dla transferu. Obowiązek przejścia składników majątkowych, które pozwalają normalnie prowadzić (kontynuować) działalność gospodarczą jest w takim wypadku konieczny. Oczywiście, czy przesłanki przejścia zostały spełnione, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności faktyczne w konkretnym wypadku. Istotne pozostaje, z jakim rodzajem przedsiębiorstwa lub zakładu mamy do czynienia, czy doszło do przejścia składników majątkowych (budynki, ruchomości, wyposażenie, narzędzia). Elementy te muszą być zawsze oceniane całościowo w kontekście konkretnej sprawy i żaden z nich nie może być samodzielnie podstawą przyjęcia, że jednostka (przedsiębiorstwo, zakład lub część zakładu) zachowała tożsamość.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że charakter działalności prowadzonej przez firmę (...) A. P., nie pozwalał na zapewnienie dalszego funkcjonowania jednostki z pominięciem infrastruktury mającej majątkowy charakter (hale, wyposażenie, regały, półki, urządzenia, komputery). W takiej zaś sytuacji, jak wskazano wyżej, sam transfer zadań nie jest wystarczający do stwierdzenia zachowania tożsamości przedsiębiorstwa, będącego warunkiem przejścia zakładu pracy. Konieczne jest także przejście składników majątkowych służących ich wykonywaniu. Skoro zainteresowana spółka nie przejęła żadnych składników mienia związanych z prowadzeniem działalności, przy braku własnych tożsamych składników mienia, to nie można skutecznie wywodzić o uzyskaniu statusu pracodawcy przez te podmioty.

Co istotne, w sprawie brak jest podstaw pozwalających na stwierdzenie istnienia przesłanek do zatrudnienia przez zainteresowaną spółkę pracowników tymczasowych w świetle ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U z 2003 roku, nr 166, poz.1608). Już tytuł przywołanego aktu „o zatrudnianiu pracowników tymczasowych” wskazuje na wątpliwości dotyczące możliwości wykorzystania rozwiązań przyjętych w ustawie. Kluczowe w tej mierze jest dokonanie interpretacji dwóch pojęć. Po pierwsze, pracownika tymczasowego i po drugie pracy tymczasowej. Legalne definicje obu zwrotów zawiera art. 2 omawianej ustawy. Zgodnie z art. 2 pkt 2 za pracownika tymczasowego uważa się pracownika zatrudnionego przez agencję pracy tymczasowej wyłącznie w celu wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy użytkownika. Z kolei pkt 3 określa, że praca tymczasowa oznacza wykonywanie na rzecz danego pracodawcy użytkownika, przez okres nie dłuższy niż wskazany w ustawie, zadań o charakterze sezonowym, okresowym, doraźnym, lub których terminowe wykonanie przez pracowników zatrudnionych przez pracodawcę użytkownika nie byłoby możliwe, lub których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez pracodawcę użytkownika. W uzupełnieniu zacytowanych już przepisów warto także zwrócić uwagę na treść art. 20 ust.1 omawianej ustawy, zgodnie z którym

w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy agencja pracy tymczasowej zatrudniająca pracownika tymczasowego może skierować tego pracownika do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy.

Materiał dowodowy niniejszej sprawy nie zawiera umów o pracę zawartych z ubezpieczoną przez zainteresowaną spółkę. Jednakże już treść umowy o świadczenie usług pozwala stwierdzić, że zostały zawarte na co najmniej trzy lata. Stąd już w chwili podpisywania umów ów warunek pozostawał w sprzeczności z istotą pracy tymczasowej. Jeżeli zatrudnienie konkretnego pracownika tymczasowego trwa dłużej niż terminy określone w art. 20 ustawy (18 miesięcy), to mamy do czynienia z sytuacją, w której praca nie ma charakteru tymczasowego. Ponadto praca I. J. (1) nie miała charakteru sezonowego, doraźnego, czy też okresowego, gdyż taki rodzaj pracy odnosi się do zatrudnienia związanego z krótkotrwałym zapotrzebowaniem na pracę. Z materiału dowodowego wynika stałe zapotrzebowanie na pracę ubezpieczonych.

W konsekwencji zainteresowana spółka nie mogła stać się pracodawcą ubezpieczonej jako agencja pracy tymczasowej. Jeżeli zatrudnienie konkretnego pracownika tymczasowego trwa dłużej niż terminy określone w art. 20 ustawy lub dotyczy pracy innej niż tymczasowa, mamy do czynienia z sytuacją, w której praca ta nie ma charakteru tymczasowego. Jeżeli taki stan rzeczy jest znany zarówno agencji pracy tymczasowej, jak i pracodawcy użytkownikowi, to można również mówić o czynnościach prawnych pozostających w sprzeczności z prawem, a skutkiem tego jest brak możliwości akceptacji poglądu o zmianie po stronie płatnika składek.

Mając powyższe okoliczności na uwadze uznać należy, że nie doszło w niniejszej sprawie do przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. I. J. (1) wykonywała tożsamą pracę z pracą wykonywaną przed „przejęciem”, na tych samych stanowisku i w tym samym miejscu pracy, a także nadal podlegała dotychczasowym przełożonym. Nie zmieniło się również jej wynagrodzenie. W ocenie Sądu jedyną zmianą, jaka zaszła w stosunku do niej po dniu przejęcia był fakt otrzymania wynagrodzenia od nowego podmiotu. Wszystkie inne warunki ich pracy i płacy pozostały takie same.

Reasumując stwierdzić należy, że nie można zaakceptować dopuszczalności stosowania

outsourcingu w sytuacji mającej miejsce w przedmiotowej sprawie. Beneficjent pracy nie przekazał jednocześnie kontrahentowi majątku służącego realizacji zadań, a także, co ważne, zachowano strukturę zarządczą w procesie świadczenia pracy. Rola podmiotu, który w umowie o świadczenie usług nazwany został „usługodawcą”, ograniczona została do dostarczania zatrudnionym wynagrodzeń, które wcześniej obliczył i przekazał do jego dyspozycji pierwotny pracodawca. Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że wiodącym motywem takich zmian podmiotowych był cel związany z ograniczeniem kosztów (zrównany z obciążeniami w zakresie składek na ubezpieczenie społeczne). W ocenie Sądu, tak wykreowany „outsourcing” pozostawał w opozycji względem przepisów prawa pracy (tj. art. 22¹ i art. 23¹ k.p.). Dyferencjacja podmiotowa pracowniczego zobowiązania może być usprawiedliwiona uzasadnioną cechą relewantną. Tylko w takim przypadku dochodzi do możliwości modyfikacji dwustronnej relacji zachodzącej między stronami umowy o pracę. W rezultacie „outsourcing” w tym wypadku nie może być stosowany.

Przekazanie pracownika bez zachowania przesłanek związanych z przejęciem istotnych składników majątkowych w myśl art. 23¹ k.p. i następnie jednoczesne oddelegowane tej samej osoby na poprzednie miejsce pracy, uzasadnia ocenę takiej sekwencji zdarzeń pod kątem art. 58 § 1 kc w zw. z art. 23¹ k.p., zwłaszcza gdy w wyniku tej operacji koszty związane z jego zatrudnieniem zostały określona na poziomie 60% faktycznych kosztów jego pracy.

W stanie faktycznym zbliżonym do omawianego podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 20 maja 2014 r oku (III AUa 146/14) oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w wyroku z dnia 18 maja 2016 roku ((...) SA/Wa 769/15), zgodnie z którym przekazanie pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony bez zachowania przesłanek związanych z przejęciem istotnych składników majątkowych w myśl art. 23¹ k.p. i następnie jednoczesne oddelegowanie tej samej osoby na poprzednie miejsce pracy, uzasadnia ocenę takiej sekwencji zdarzeń

pod kątem art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 23¹ k.p., zwłaszcza gdy w wyniku tej operacji koszty związane z jego zatrudnieniem zostały określone na poziomie 60% faktycznych kosztów jego pracy.

Na uwagę zasługuje także stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 stycznia 2016 roku (I UK 28/15). Sąd Najwyższy wskazał bowiem w analogicznej sprawie, że przejęcie pracowników w taki sposób, że przejmujący staje się ich pracodawcą może nastąpić tylko w wyniku spełnienia się przesłanek z art. 23¹ § 1 k.p. Umowa cywilno-prawna o przejęcie pracowników jest tylko zdarzeniem prawnym, które może wywołać skutek w postaci przejścia zakładu, jedynie wtedy, gdy dojdzie do faktycznego przejścia składników jednostki gospodarczej decydujących o jej tożsamości.

Z tych wszystkich względów Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., wniesione odwołanie oddalił.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 wyroku. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie do art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez wykwalifikowanego pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił, za I instancję w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 ust. 1 i 3 i § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013 roku, poz. 490) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz.1804) na kwotę 270 zł. W pkt 2 wyroku zasądził od odwołującego się na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Natomiast na podstawie § 1 ust 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1476) w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 536) Sąd Okręgowy postanowił przyznać kuratorowi A. D. (2) z funduszu Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Łodzi wynagrodzenie w kwocie 108 zł. Przyznana kwota obejmuje wynagrodzenie kuratora, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013 roku, poz. 490) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz.1804).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji.

3 września 2019 roku